

Bağışlama məni...

Qıymasın da, ürəyini daş'a

döndər...

Bağışlama...

Səndən yaranıb, sən olası bir

ovuc torpağı götürüb səndən

uzlaşmışım...

San mənə, mən sənə çevrilə bil-

mirəm...

Son vaxtlar yuxularına gir-

mirəm...

Adını dilimə gotıra bilmirəm...

Həqqim yoxdur...

İndi sənin kainatda tay, bər-

bəri, bənzəri olmayan füsunərlə-

ğını yadlar capır, talayır...

Mən dəha sən hər cığırna,

dolanbacına, aşırınuma, gədiyinə

qədəm basa bilmirəm...

Yaqın, cığırları qanqal basıb,

dolanbaclarında yad izlər görür-

nur...

Daha göz-gözü görməyən du-

manında, cıskınından azırmam...

Əl uzaqsam qopparاقığın bu-

ludalarını kişnədiyi, caxnaşan şim-

şakların zırvoğının bağıını qılın-

kimi doğrayıb itdiyi...

Bax o yerlər götün qovuşduğu

yer var ha, dəha mən orda yoxam...

Yoxluğam...

Lap çoxdandır itirdiyim özü-

mü axtarıram...

❖ ❖ ❖

İlahi, möcüzəndənmi var et-

mişdin bu diyarı...

Nağılmıdır, əfsanəmi, sehrimi,

tilsimmi...

Belkə ne mən olmuşdum, ne

de hemin ekzakar diyar...

Olardı dörd, ya bəş yaşım,

vəlidənlərimə bərabər boyum be-

rəbarı qalxmış otların arası ile

hoppana-hoppana, decəllik ede-

de yolaqşa çıxırdım. Bu, heya-

timdakı en gözəl anlar idi...

Yolaqla çoxmağa "dağ köç-

mek" deyiridik. Amma bu köç

1993-cü ilin aprel ayında Murov-

dan üzü Gencəye doğru yol ala-

nı nifret etmişdim hemin "köç"

sözüne...

Amma bütün bunlar sonra ol-

muşdu ve mən həle Kəlbəcer adlı

sehrləri bir diyrəm qoynunda xo-

bxətlərin xoşbəxti idim.

Adəten məktəblər başlanıb

yay tetili başlayanda Kəlbəcer eli

mal-qarasını, qoyun-quzusunu da

yıığıb üz tutarı dağlara...

Biz də kendimizin yaxınlığın-

dakı Qoçdaş yalağına çıxardıq.

Kişilər alaçq qurma hazırlıqları

ile müşəyid olar, qadınlarda həyet-

de qaladıqları ocağıñ üzərində

xörək asardılar. Ocaqdan qalxan

tüstü nazilo-nazile üzənb qoşu-

ldı... Bax balacalar da hemin mən-

zərəni izleyə-izleyə bulud xəyal-

lar qurardıq...

❖ ❖ ❖

Minlər ciyərin toxuduğu çə-

menliklərde sevinçle atılıb-düşər,

çələng hörerdik...

Balacı qırıvnı qızuları qatib

qabağımıza otarar, ta anımız bizi

səsliyənə qeder alaçılara dön-

məzdik. Çadırıñın dəvanı, döş-

məsini qız-gelinlərin, nənələrin

toxuduğu al-əlvən xalçalar beze-

yərdi. Onlardakı her naxış, her

cəsni sanki nağıllarla, əfsanələrlə

bu dünyada arasındakı körpü idi...

Yalaqla bağlı heç zaman ya-

dimdən çıxmayan xatirə isə mən

hem qorxudub, hem de heyətə

salan göy gurultusunu idi...

Bir de görürdən qəfil şimşək

çaxdı, buludlar toqquşdu, göy

dehşetle nərlərdi ve iri yağış

damlaları, çadırıñ amansızına

döyücləmeye başladı. Her zaman

mənə ele gəldi ki, ele bil kimse

cadrımlıñ üzərinə çıxb onu na-

ğardı kimi təpildi...

Bir dəfə isə avqust ayının or-

talarında günorta yumiarta boyda-

dolu yağmaya başladı. O qəder

şiddətli yağırdı ki, çadırıñ dələ-

meşik etmişdi.

❖ ❖ ❖

Balacaların hər birinin adına

öz qoyunu, ineyi var idi. Mənim

de "merinos" cinsinə aid bir qo-

yunun var idi. Belinlin bir hissəsi ve

gözərlərinin etrafı qara idi, ele bil

sürmə çəkilmişdi, digər yerləri ise

əgappaq.

Anam deyirdi ki, doğulan bü-

tün qızuların en gözəl hemin qo-

yunun qızusu, yeni mənim qu-

zundur, Qaragöz...

Bu sözler məni o qədər fəreh-

ləndirirdi ki, gedib-gelib balaca-

quzumun gözərlərindən öpürdüm...

Hər axşamçıqı buzovumuzu

axtmışdım. O ipə-sapa

yatıramanıñ bızuvoñ idi, heç za-

man özü qayıdib gəlmirdi qapıya.

Göz-gözü görməyən dumanıñ ya-

ra-yara gedib onu tapıb, quryu-

O KÖC MUROVDAN BİR DƏ KEÇƏCƏK...

Kəlbəcərsizliyin 26-cı ilinə elegiya

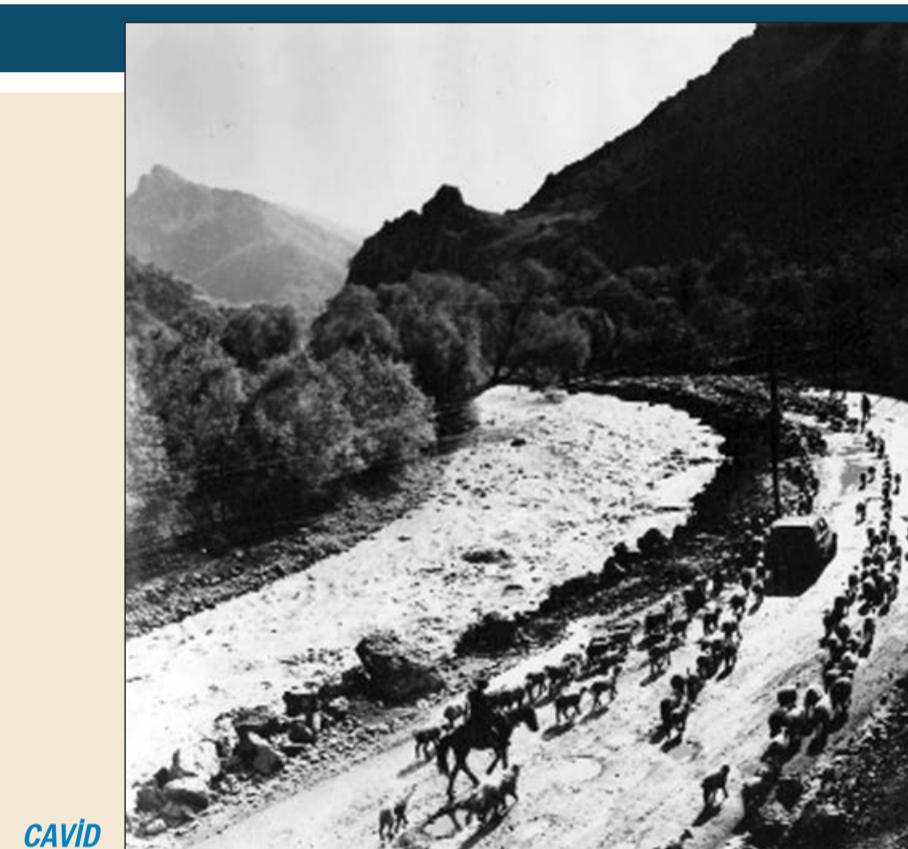
Dağlar qaldı Kəlbəcərdə...

Zirvəsi var, qarı da var,
Dağlar bizim dağlar deyil.
Yurd düşən bari da var,
Dağlar bizim dağlar deyil.

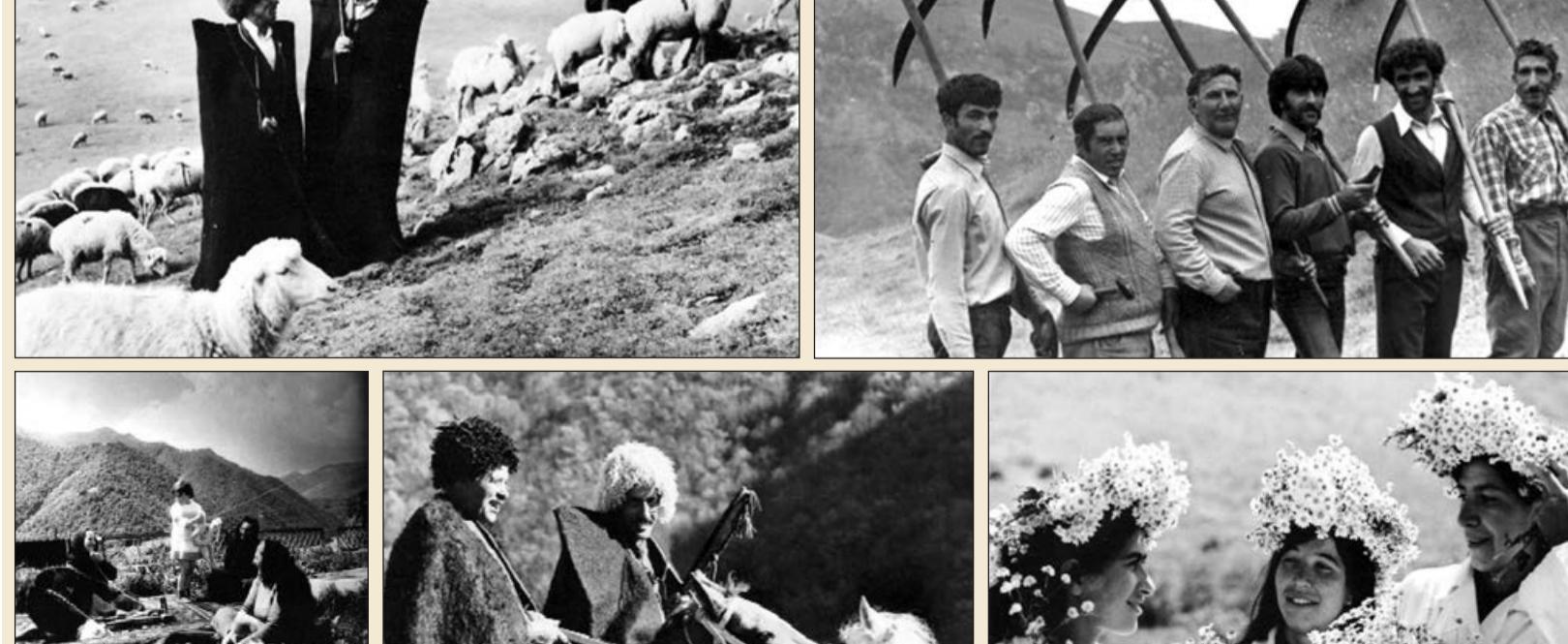
Bu dağların dili başqa,
Çəmən, cıçək, gülü başqa,
Bu dağların eli başqa,
Dağlar bizim dağlar deyil.

Biz yolcuq, özümüz yoldu,
Cavanlığım orda qaldı.
Gec anladım, gözüm doldu,
Dağlar bizim dağlar deyil.

Ömür ötür pərdə-pərdə,
Həsrət məni saldı dərdə.
Dağlar qaldı Kəlbəcərdə...
Dağlar bizim dağlar deyil.

CAVİD

du dərməye. Itburnudan, zirincən turşu, çölärləndən qax hazırlanır. Əzgili isə samanın arasında yiğirdik ki, qışa qəder yetişsin və umşalsın.

Pazıy xəyallaşanda məktəbə gedəcək olanlar kənd qaydır, qalanlar isə dağların zirvəsindən nisbətən aşağı, binelər keçirər. Yağ, pendir hazırlayar, malat tərdalar...

Bəlkə də uşaq hafizəmə ilisib qalan bu yaşlı hayatı ilə bağlı kiçik epizodlar kimlər üçün adı görürə bilər, amma həmin o xatirələr yoxdur, demək, men də yoxam...

❖ ❖ ❖

Bütün bunlar 1992-ci ilə qədər olmuşdu...

Həmin iləndən sonra bir daha dağlara qalxa, onlara salamatlaşa biləmidik...

Daha bilmirki ki, bəlkə bir yerlərə bir də gelmedi...

Amma sən - Kəlbəcərin bütün bulaqların hamısını hiss etmişdin...

İndi illər keçəndən sonra başa düşürəm ki, o meşən aprel günlündə öz doğma övladlarının son tərk etmə, səndən uzaq qəçmənə təlaşlarının karşısına almış isteyirdin... Murov, necə dələ gəlməmişdin, nece qazəblənməmişdin...

Bir tufan qoparımdan ki, yer-göy lərzəye gəldirdi...

Bu can sendən dəhənəmədi ki, o zaman sənə qulqər vermedi...

Tək qəçqənləri sezik...
Amma bu, nəfəs almaqdır, ya-şaməq deyil!

Ürəyimizdəki o göyərtisi heç getmır!

Heç ne üzərəndən sevindirmir!
Ne işə catır, yarımqiçıdır...

Bax o sənən, bütövümüz...

❖ ❖ ❖

"Kəlbəcəliyəm" sözünü eşi- den həle ele bir insana rast gel-memişim ki, sənə olan heyrənlili-ğini, itkinin təessütünə bürü